

Operacja Sarkozy

14 października 2020

Nicolasa Sarkozy'ego należy oceniać na podstawie jego działań, a nie jego osobowości. W momencie, gdy jego czyny zaskakują nawet jego wyborców, uzasadnione jest szczegółowe przyjrzenie się jego biografii i zakwestionowanie powiązań, które doprowadziły go do władzy. Thierry Meyssan postanowił napisać prawdę o przeszłości prezydenta Republiki Francuskiej. Wszystkie informacje zawarte w tym artykule są możliwe do zweryfikowania, z wyjątkiem dwóch stwierdzeń zasignalizowanych przez autora, który jako jedyny bierze za nie pełną odpowiedzialność.

Zmęczeni przeciągającą się prezydenturą François Mitterranda i Jacquesa Chiraca, Francuzi wybrali Nicolasa Sarkozy'ego, licząc na jego energię do ożywienia swojego kraju. Francuzi liczyli na zerwanie z latami niezmienności i ideologiami z przeszłości. Zamiast tego dostali zerwanie z tymi samymi zasadami, które leżały u podwalin francuski naródu i byli zszokowani tym „hiperprezydentem”, rozchwytyującym codziennie nowe dossier, przyciągając do siebie prawicę i lewicę, oraz rozrywając na strzępy wszystkie punkty odniesienia, docierając do punktu całkowitego zamieszania.

Podobnie jak dzieci, które właśnie zrobiły ku ku, Francuzi są zbyt zajęci szukaniem dla siebie wymówek, by przyznać się do rozmiarów szkód i swojej naiwności, co więcej, odmawiają oni poznania kim naprawdę jest Nicolas Sarkozy, aczkolwiek zdają sobie sprawę, że od dłuższego czasu powinni byli wiedzieć kim on był. Trzeba przyznać, że ten człowiek jest utalentowany. Niczym magik oszukał ich. Oferując im spektakl swojego prywatnego życia i pozując w magazynie People, sprawił on, że zapomnieli o jego politycznej historii.

Cel tego artykułu musi być jasno zrozumiany. Nie chodzi o czynienie wyrzutów panu Sarkozy'emu o jego rodzinie,

przyjaciołach czy zawodowym powiązaniom, ale fakt ukrywania tych więzi przed Francuzami, którzy niesłusznie wierzyli, że wybierają wolnego człowieka.

Aby zrozumieć, w jaki sposób człowiek, którego wszyscy dziś zgadzają się postrzegać jako agenta Stanów Zjednoczonych i Izraela, mógł zostać przywódcą partii gaullistowskiej i prezydentem Republiki Francuskiej, musimy cofnąć się w czasie, bardzo, bardzo daleko wstecz. Musimy zrobić przydługawą dygresję, w trakcie której przedstawimy bohaterów, którzy dziś biorą odwet.

Rodzinne sekrety

Pod koniec drugiej wojny światowej tajne służby Stanów Zjednoczonych polegały na amerykańsko – włoskim ojcu chrzestnym Lucky Luciano, który kontrolował bezpieczeństwo amerykańskich portów i przygotowywał ich desant na Sycylię. Główne kontakty Luciano – przetrzymywanego w tym czasie w luksusowym więzieniu w Nowym Jorku – z amerykańskimi służbami wywiadowczymi odbywały się w zasadzie poprzez Franka Wisnera seniora. Następnie, kiedy „ojciec chrzestny” został oswobodzony i wybrał życie na uchodźstwie we Włoszech, służby działały w porozumieniu z jego korsykańskim „Ambasadorem” Étienne Léandri.

W 1958 roku obawiając się możliwego zwycięstwa FLN w Algierii, które mogłoby otworzyć drogę sowieckim wpływom w Afryce Północnej, Stany Zjednoczone postanowiły sprowokować wojskowy zamach stanu we Francji. Operacja została zorganizowana wspólnie przez Wydział Planowania CIA – teoretycznie kierowaną przez Franka Wisnera seniora – oraz przez NATO. Ale Wisner już wtedy był starcem i to jego następca Allan Dulles nadzorował zamach stanu. Z Algierii francuscy generałowie zorganizowali Komitet Ocalenia Publicznego, który naciskał na cywilne władze Paryża, aby te głosowały na generała de Gaulle’a bez użycia siły.

Jednak Charles de Gaulle nie był pionkiem, którym jak wierzyli Anglosasi, potrafią manipulować. W pierwszej fazie próbował uporać się z kolonialnymi buntami, przyznając terytoriom zamorskim dużą autonomię w ramach Unii Francuskiej. Tymczasem było już za późno, by uratować francuskie imperium; skolonizowane ludy nie wierzyły już w obietnice metropolitalnej Francji i żądali własnej niepodległości. Po zwycięskich, ale zacieklej represjach wobec walczących o niepodległość, de Gaulle postanowił zmierzyć się z rzeczywistością i w rzadkim pokazie politycznej mądrości, przyznał niepodległość każdej kolonii.

Większość z tych, którzy wynieśli go do władzy, postrzegała ten zwrot jako zdradę. CIA i NATO wsparły wtedy wszelkiego rodzaju spiski mające na celu wyeliminowanie go, w tym nieudany zamach stanu i około 40 prób jego zamordowania. Jednak niektórzy z jego zwolenników aprobowali jego polityczną ewolucję. Wokół Charlesa Pasquy został utworzony SAC (Civic action services), będąca formacją, której zadaniem była ochrona generała.

Pasqua był zarówno korsykańskim bandytą, jak i byłym partyzantem. Ożenił się z córką kanadyjskiego przemysłowca, który dorobił się fortuny podczas prohibicji i przewodził firmie Ricard, która po skomercjalizowaniu zakazanego alkoholu jakim był absynt, zyskała szacunek przechodząc na sprzedaż innego alkoholu na bazie lukrecji (anyżówki). Firma jednak nadal służyła jako przykrywką dla wszelkiego rodzaju przemytu kontrabandy i była powiązana z nowojorsko-włosko-amerykańską rodziną Genovese (oraz) Lucky Luciano. Dlatego nie jest zaskakujące, że Pasqua polecił Étienne Léandri („ambasadora” Luciano), aby ten zwerbował ludzi, którzy stanowili ochronę gaullistów. Trzecim człowiekiem, który odegrał ważną rolę w tworzeniu SAC, były ochroniarz de Gaulle Achille Peretti, który również był Korsykaninem.

Chroniony w ten sposób de Gaulle opracowuje zuchwałą narodową politykę niepodległościową. Pomimo, iż potwierdzał

przynależność do obozu atlantyckiego, jednocześnie kwestionował on anglosaskie przywództwo. Sprzeciwiał się wejściu Wielkiej Brytanii na wspólny rynek europejski (1961 i 1967); odmawiał rozmieszczenia wojsk ONZ w Kongu (1961); zachęcał państwa Ameryki Łacińskiej do uwolnienia się od imperializmu Stanów Zjednoczonych (przemówienie Meksyku, 1964); wyrzucił NATO z Francji i wycofał się ze zintegrowanego dowództwa Sojuszu Atlantyckiego (1966); potępił izraelski ekspansjonizm podczas wojny sześciodniowej (1967); popierał niepodległość Quebecu (Przemówienie Montrealu 1967) itp.

Jednocześnie de Gaulle umocnił potęgę Francji, wyposażając ją w kompleks wojskowo-przemysłowy, obejmujący odstraszanie nuklearne i gwarantując jej energetyczną samowystarczalność. Pomyślnie zdystansował ciężących mu Korsykanów ze swojej świty, powierzając im zagraniczne misje. Tym samym Étienne Léandri został liderem grupy ELF (dziś Total), a Charles Pasqua zaufanym człowiekiem francuskojęzycznych afrykańskich przywódców.

Świadomy tego, że nie może przeciwstawić się Anglosasom na wszystkich frontach w tym samym czasie, De Gaulle sprzymierzył się z rodziną Rotschildów, tym samym wybierając na premiera Georges'a Pompidou, który był fondé de pouvoir bankowości. Dwaj mężczyźni stanowili sprawny tandem, gdzie zuchwałość polityczna pierwszego nigdy nie traciła z oczu ekonomicznego realizmu drugiego.

Kiedy De Gaulle zrezygnował w 1969 roku, Georges Pompidou zastąpił go na krótko na stanowisku prezydenta, zanim został pokonany przez raka. Historyczni gaulliści nie uznawali jednak jego przywództwa oraz martwili się o jego anglofilskie skłonności. Okrzyknęli go zdrajcą, kiedy Pompidou wspierany przez Sekretarza Generalnego Elizejskiego, Edouarda Balladura, przyłączył „perfidny Albion” do Europejskiego Wspólnego Rynku.

Tworzenie Nicolasa Sarkozy'ego

Po tym ceremonialnym wprowadzeniu, możemy teraz wrócić do naszego głównego bohatera Nicolasa Sarkozy'ego. Urodzony w 1955 r. jest synem węgierskiego katolickiego szlachcica Pal Sarkösy de Nagy-Bócsa, który szukał schronienia we Francji po ucieczce przed Armią Czerwoną, oraz Andree Mallah, prostej żydówki pochodzącej z Tesalonik. Po urodzeniu trójki dzieci (Guillaume, Nicolas i François) rodzice rozwiedli się. Pal Sarkösy de Nagy-Bócsa ożenił się ponownie z arystokratką Christine de Ganay, z którą miał dwoje dzieci (Pierre Olivier i Caroline). Nicolas nie będzie wychowywany samodzielnie przez własnych rodziców, ale będzie odchodził i wracał z powrotem do jego zastępczej rodziny.

Jego matka została sekretarką Achille Peretti, będącego ochroniarzem De Gaulle'a. W późniejszym czasie po założeniu SAC, zrobił on błyskotliwą karierę polityczną. Został wybrany deputowanym a następnie burmistrzem Neuilly sur Seine, najbogatszej dzielnicy mieszkaniowej stolicy, a następnie przewodniczącym Zgromadzenia Narodowego.

Niestety, w 1972 roku Achille Peretti zostają postawione poważne zarzuty. W Stanach Zjednoczonych magazyn Time ujawnia istnienie tajnej organizacji przestępczej „Unii Korsykańskiej”, która kontroluje dużą część handlu narkotykami między Europą a Ameryką, czyli słynnego „francuskiego łącznika”, którego to Hollywood spopularyzowało na dużym ekranie. Opierając się na parlamentarnych przesłuchaniach i własnych dochodzeniach, Time wymienia nazwisko szefa mafii – Jean Venturi, którego aresztowano kilka lat wcześniej w Kanadzie, a który jest nikim innym, jak przedstawicielem handlowym Charlesa Pasquy w przedsiębiorstwie alkoholowym Ricard. Przytoczono nazwiska kilku rodzin, które stoją na czele „Unii Korsykańskiej”, w tym Peretti. Achille zaprzecza, niemniej jednak jest zmuszony zrezygnować z przewodnictwa w Zgromadzeniu Narodowym i ledwo ucieka przed „samobójstwem”...

W 1977 roku Pal Sarkösy de Nagy-Bócsa odchodzi od swojej drugiej żony Christine de Ganay, która następnie spotyka się z numerem 2 centralnej administracji Departamentu Stanu USA. Następnie poślubia go i osiadają razem w Ameryce. Świat jest bardzo mały, albowiem jak wszyscy wiedzą, jej mężem jest nikt inny jak Frank Wisner, Jr, syn poprzedniego Wisnera. Obowiązki Juniora w CIA są nieznane ale jasne jest, że odgrywa on ważną rolę. Nicolas, który pozostaje w bliskich relacjach ze swoją teściową oraz przyrodnim bratem i przyrodnią siostrą, zaczyna zwracać się w stronę Stanów Zjednoczonych, gdzie „korzysta” z programów szkoleniowych Departamentu Stanu.

W tym samym okresie Nicolas Sarkozy przyłączył się do partii gaullistowskiej, spotykając się często z Charlesem Pasquą, który był wówczas nie tylko przywódcą kraju, ale także szefem partyjnego wydziału leżącego w Haut de Seine.

Po ukończeniu szkoły prawniczej w 1982 roku i wstąpieniu do stowarzyszenia Barr, Nicolas Sarkozy poślubił siostrzenicę Achille Peretti. Jego drużbą był Charles Pasqua. Jako prawnik Sarkozy bronił interesów swoich mentorów – przyjaciół z Korsyki. Kupił nieruchomość na Wyspie Urody w Vico i posunął się nawet do tego, iż zamarzyło mu się, że jego imię będzie bardziej „korsykańskie”, zastępując „y” literą „i”: Sarkozi.

W następnym roku został wybrany burmistrzem Neuilly sur Seine w miejsce swojego wuja Achille’a Perettiego, który doznał ataku serca. Jednak nie minęło dużo czasu jak Nicolas Sarkozy zdradził swoją żonę, a od 1984 roku utrzymywał potajemne kontakty z Cecilią, żoną najsłynniejszego wówczas artysty francuskiej telewizji Jacquesa Martina, którego poznał podczas świętowania rocznicy ich ślubu, z racji funkcji którą Sarkozy pełnił jako burmistrz Neuilly. To podwójne życie trwało pięć lat zanim kochankowie zdecydowali się opuścić swoje dotychczasowe pary, aby zbudować nowy dom.

W 1992 roku Nicolas był drużbą w małżeństwie córki Jacquesa Chiraca – Claude z redaktorem Le Figaro. Sarkozy nie mógł

powstrzymać się od uwiedzenia Claude i nawiązania z nią krótkiego związku w czasie, kiedy oficjalnie mieszkał z Cecilią. Zdradzony mąż popełnił samobójstwo zażywając narkotyki. Zerwanie stosunków pomiędzy rodziną Chirac a Nicolasem Sarkozym była brutalna i bez przebaczenia.

W 1993 roku lewica przegrała wybory parlamentarne. Prezydent François Mitterrand odmówił rezygnacji i rozpoczął współpracę z prawicowym premierem. Jacques Chirac, który aspirował na prezydenta i myślał w tym momencie o utworzeniu wraz z Edouardem Balladurem pary, porównywalnej do tandemu De Gaulle'a i Pompidou, jednocześnie odmawiając pełnienia funkcji premiera i zostawiając swoje dotychczasowe stanowisko „30-letniemu przyjacielowi” Edouardowi Balladur. Mimo swojej nieco podejrzanej przeszłości, Charles Pasqua został ministrem spraw wewnętrznych. Trzymając twardą ręką handel marokańską marihuaną, wykorzystał on swoje stanowisko, aby zalegalizować swoją kolejną działalność, czyli przejmując kontrolę nad kasynami, hazardem i wyścigami konnymi we francuskojęzycznej Afryce. Nawiązał kontakt z Arabią Saudyjską oraz Izraelem i został honorowym oficerem Mosadu. Ze swojej strony Nicolas Sarkozy został ministrem skarbu i rzecznikiem rządu.

W Waszyngtonie Frank Wisner Jr. został następcą Paula Wolfowitza na stanowisku szefa wydziału planowania politycznego w Departamencie Obrony. Nikt nie zauważył wówczas jego powiązań z rzecznikiem francuskiego rządu.

To właśnie w tym czasie pojawiły się te same napięcia, które 30 lat wcześniej doprowadziły do rozłamu pomiędzy historycznymi gaullistami a finansową prawicą, która objawiła się wtedy pod postacią Balladura. Nowym elementem był fakt, że Charles Pasqua a wraz z nim młody Nicolas Sarkozy, zdradzili Jacquesa Chiraca, aby dołączyć do nurtu Rotszyldów. Wybuch chaos. Konflikt osiągnie punkt kulminacyjny w 1995 roku, w momencie, kiedy Edouard Balladur kandydował na prezydenta przeciwko swojemu byłemu przyjacielowi Jacquesowi Chiracowi, i został pokonany. Przede wszystkim, zgodnie z instrukcjami

Londynu i Waszyngtonu, rząd Balladura rozpoczął negocjacje w sprawie członkostwa w Unii Europejskiej i NATO dla państw Europy Środkowej i Wschodniej, które wyzwoliły się spod kontroli ZSRR.

W partii gaullistów rozpoczyna się chaos, gdzie wczorajsi przyjaciele są dzisiaj gotowi wzajemnie pozabijać się. Aby móc sfinansować swoją kampanię wyborczą, Edouard Balladur próbuje przejąć tajny fundusz partii gaullistów, ukryty w podwójnych księgach finansowych koncernu naftowego ELF.

Przejazd przez pustynię

Przez całą swoją pierwszą kadencję Jacques Chirac trzyma Nicolasa Sarkozy'ego na dystans. Człowiek ten pozostaje dyskretny podczas jego długiej wędrówki przez pustynię, jednocześnie dyskretnie kontynuuje budowanie relacji w kręgach finansowych.

W 1996 roku Nicolas Sarkozy ostatecznie zakończył niekończącą się procedurę rozwodową i ożenił się z Ceciliją. Dwóch miliarderów zostało ich друзbami – Martin Bouygues i Bernard Arnaud (najbogatszy człowiek w kraju).

Ostatni akt

Na długo przed kryzysem irackim, Frank Wisner Jr. i jego koledzy z CIA planują zniszczenie gaullistowskiego nurtu politycznego i dojście do władzy Nicolasa Sarkozy'ego. Poruszają się w trzech fazach: najpierw likwidacja przywództwa partii gaullistowskiej i przejęcie władzy w aparacie partyjnym, potem eliminacja jego głównego prawicowego rywala i zapewnienie nominacji na prezydenta partii gaullistowskiej i ostatecznie eliminacja każdego poważnego rywala na lewicy, a wszystko to w celu zapewnienia Nicolasowi zwycięstwa w wyborach prezydenckich.

Przez lata rewelacje nieżyjącego już dealera nieruchomości trzymały media na szpilkach. Tuż przed śmiercią, kiedy znajdował się w stanie terminalnym z powodu śmiertelnej choroby, z nieznanych powodów zdecydował się nagrać swoje zeznania na wideo, i z równie niejasnych powodów „kaseta” ta trafiła w ręce lidera partii socjalistycznej Dominique Strauss Kahna, który za pośrednictwem przekazał ją mediom.

Chociaż zeznania handlarza nieruchomościami nie doprowadziły do żadnych sankcji prawnych, otworzyły one Puskę Pandory. Główną ofiarą następujących serii skandali był premier Alain Juppé. Aby chronić Chiraca, wziął na siebie wszystkie oskarżenia i sankcje karne. Usunięcie Juppé z pierwszej linii, otworzyło Sarkozyemu drogę do przejęcia przez kierownictwa partii gaullistowskiej.

Sarkozy wykorzystał wówczas swoją pozycję, w celu zmuszenia Jacquesa Chiraca do ponownego przyjęcia go do rządu pomimo ich wzajemnej nienawiści. Ostatecznie został on ministrem spraw wewnętrznych. To był błąd! Stanowisko to dawało mu kontrolę nad prefektami i aparatem wewnętrznego wywiadu, którego używał do zdobywania władzy nad dużą częścią administracji.

Postanowił także zająć się korsykańskimi aferami. Prefekt Claude Érignac został zamordowany. Chociaż nikt tego nie stwierdził, morderstwo zostało natychmiast zinterpretowane jako wyzwanie rzucone republice przez niepodległych separatystów. Po długim polowaniu, policji ostatecznie udaje się aresztować uciekającego podejrzanego, którym okazuje się Yvana Colonnę, syn socjalistycznego posła. Nie przejmując się domniemaniem niewinności, Nicolas Sarkozy ogłasza aresztowanie, oskarżając jednocześnie podejrzanego o bycie zabójcą. Wiadomość jest zbyt istotna, i zostaje przedstawiona opinii publicznej zaledwie dwa dni przed mającym się odbyć referendum, które minister zorganizował na Korsyce w celu zmiany statusu wyspy. Ostatecznie wyborcy odrzucają projekt Sarkozy'ego, który zdaniem niektórych sprzyjał interesom mafii. Podczas gdy Yvan Colonna został ostatecznie uznany za

winnego, zawsze twierdził on, że jest niewinny i nigdy nie znaleziono przeciwko niemu żadnego materialnego dowodu. Co dziwne, mężczyzna wolał milczeć, niż ujawniać to co naprawdę wiedział. Ujawniamy tutaj, iż prefekt Érignac nie został bezpośrednio zabity przez nacjonalistów, ale przez płatnego zabójcę, który natychmiast został odesłany do Angoli, gdzie został zatrudniony w oddziale ochrony koncernu Elf. Motyw przestępstwa był ściśle powiązany z poprzednimi funkcjami pełnionymi przez Érignac, będącego odpowiedzialnym za afrykańskie sieci kontaktów w Ministerstwie Współpracy Pasqua. Jeśli chodzi o Yvana Colonnę, jest on osobistym przyjacielem Nicolasa Sarkozy'ego od dziesięcioleci, a ich dzieci utrzymują wzajemne kontakty.

Wtedy wybuchł nowy skandal: pojawiła się lista nazwisk, fałszywie oskarżając kilka osób o ukrywanie kont bankowych w Luksemburgu, w Clearstream. Wśród pomówionych osobistości, znalazł się Nicolas Sarkozy, który złożył pozew insynuując, iż podejrzewa, że to jego prawicowy rywal na prezydenta, czyli Dominique de Villepin zorganizował tę machinację. Sarkozy nie kryła się również z zamiarem wsadzenia go do więzienia. W rzeczywistości fałszywe listy zostały wprowadzone do obiegu przez członków Francusko-Amerykańskiej Fundacji, której prezesem był John Negroponte a zarządcą Frank Wisner Jr. To co sędziowie zignorowali i co tutaj ujawniamy to fakt, że listy te zostały sfabrykowane w Londynie przez biuro Hakluyt i Spółka, będące przykrywką dla CIA i MI6, którego administratorem również jest Frank Wisner.

Villepin zaprzeczył tym oskarżeniom, niemniej jednak został on postawiony w stan oskarżenia, oraz zapobiegawczo wyznaczono mu areszt domowy, co de facto tymczasowo usunęło go z życia politycznego. Nicolas Sarkozy ma więc wolną drogę na prawicy. Pozostało jeszcze zneutralizować kandydatury opozycji. Składki członkowskie Partii Socjalistycznej zostały zredukowane do symbolicznego poziomu, w celu przyciągnięcia nowych działaczy. Nagle tysiące młodych ludzi otrzymuje karty

członkowskie. Wśród nich było co najmniej 10 000 nowych członków, którzy w rzeczywistości są bojownikami z „lambertowskiej” trockistowskiej partii (nazwanej na cześć jej założyciela Pierre’a Lamberta). Ta niewielka skrajnie lewicowa grupa, w przeszłości służyła CIA przeciwko w działaniach przeciwko stalinowskim komunistom podczas zimnej wojny (jest ona odpowiednikiem socjaldemokratów / USA Maxa Schatchmana, który szkolił amerykańskich neokonserwatystów). Nie jest to pierwszy raz, kiedy „lambertycy” przenikają do partii socjalistycznej. Tym sposobem wprowadzili tam dwóch znanych agentów CIA: Lionela Jospina (który został premierem) i Jeana Christophe’a Cambadelisa, będącego głównym doradcą Dominique’a Straussa Kahna.

W Partii Socjalistycznej zorganizowano prawybory, aby wyłonić swojego kandydata w wyborach prezydenckich. Rywalizowały ze sobą dwie osobowości: Laurent Fabius i Ségolène Royal. Tylko pierwszy był niebezpieczny dla Sarkozy’ego. Do wyścigu dołączył Dominique Strauss Kahn z misją wyeliminowania Fabiusa w ostatniej chwili. Dokonał tego przy pomocy głosów „lambertistów”, którzy przeniknęli do partii i którzy głosowali nie na niego, ale na Royala.

Operacja jest możliwa, ponieważ Strauss Kahn od dawna znajduje się na liście płac Stanów Zjednoczonych. Francuzi ignorują fakt, że wykłada on na Uniwersytecie Stanforda, gdzie został zatrudniony przez prorektora uniwersytetu Condoleezę Rice. Nicolas Sarkozy i Condoleeza Rice od początku swojej kadencji będą zobowiązani Straussowi Kahnowi za to czego dokonał, a ich wdzięczność objawi się pod postacią jego wyboru na kierownicze stanowisko w Międzynarodowym Funduszu Walutowym.

Pierwsze dni w Élysée

Wieczorem podczas drugiej tury wyborów prezydenckich, kiedy agencje wyborcze ogłosiły jego prawdopodobne zwycięstwo, Nicolas Sarkozy wygłosił krótkie przemówienie do narodu ze

swojego sztabu wyborczego. Następnie wbrew wszelkim zwyczajom, nie świętował z członkami swojej partii, ale udał się do Fouquet's. Słynna piwiarnia na Polach Elizejskich, niegdyśszego miejsca spotkań „Unii Korsykańskiej”, które jest dziś własnością magnata sieci kasyn – Dominique Desseigne. Piwiarnia została użyczona nowo wybranemu prezydentowi na przyjęcie jego przyjaciół i głównych darczyńców kampanii. Spotkało się tam kilkuset gości, wśród których byli najbogatsi Francuzi oraz szefowie kasyn.

Wybrany prezydent sprawił sobie wtedy kilka dni zasłużonego odpoczynku. Przewieziony na Malte prywatnym Falconem 900, odpoczywał na 65-metrowym jachcie Paloma, należącym do jego przyjaciela Vincenta Bolloré'a, miliardera szkolonego w banku Rothschilda. Wreszcie nadeszła inauguracja prezydencka i Nicolas Sarkozy został prezydentem Republiki Francuskiej. Pierwszym dekretem który podpisał, nie było uchwalenie amnestii, ale upoważnienie kasyn należących do jego przyjaciół Desseigne i Partouche, do pomnożenia maszyn do hazardu.

Skomponował swój zespół roboczy i rząd. Nie było zaskoczeniem, iż znalazł się tam złowrogi właściciel kasyna (Ministra ds. Młodzieży i Sportu) oraz lobbysta na rzecz kasyn swojego przyjaciela Desseigne (który został rzecznikiem „partii gaullistów”).

Nicolas Sarkozy stawia przede wszystkim na 4 osoby:

1. Claude Guéant – sekretarz generalny Pałacu Elizejskiego, dawna prawa ręka Charlesa Pasquy.
2. François Pérol – podsekretarz generalny Elysée, zastępca dyrektora banku Rothschildów.
3. Jean-David Lévitte – doradca dyplomatyczny. Syn byłego dyrektora Agencji Żydowskiej. Ambasador Francji przy ONZ, który został usunięty przez Chiraca, gdy ten uznał, iż zbyt blisko współpracuje z Georgiem Bushem.

4. Alain Bauer, człowiek cień. Jego nazwisko nie pojawia się w żadnych kartotekach. Odpowiada za tajne służby. Były Wielki Mistrz Francuskiego Wielkiego Wschodu (najważniejszej organizacji masońskiej we Francji) i były nr 2 w Agencji Bezpieczeństwa Narodowego Stanów Zjednoczonych w Europie.

Frank Wisner Jr., który w międzyczasie został mianowany „specjalnym wysłannikiem” prezydenta Busha ds. Niepodległości Kosowa, nalegał, aby Bernard Kouchner został mianowany ministrem spraw zagranicznych z podwójnym priorytetem misji: niepodległość Kosowa i eliminacja francuskiej polityki arabskiej.

Kouchner rozpoczął swoją karierę od udziału w tworzeniu humanitarnej organizacji pozarządowej. Dzięki wsparciu finansowemu National Endowment for Democracy NED brał udział w operacjach Zbigniewa Brzezińskiego w Afganistanie przeciwko sowietom obok Oussamy Ben Ladena i braci Karzai. Znow można na niego trafić w latach 90-tych, gdy pracuje z Aliją Izetbegoviciem w Bośni i Hercegowinie. W latach 1999-2001 był wysokimi przedstawicielami ONZ w Kosowie.

Pod rządami najmłodszego brata prezydenta Hamida Karzaï, Afganistan stał się pierwszym na świecie producentem opium, przekształcanego lokalnie w heroinę i transportowanego przez siły powietrzne USA do bazy wojskowej Bondsteed (Kosowo). Tam ludzie z Hacima Thaciego przejmują kontrolę nad narkotykami i rozprowadzają je głównie w Europie, a także w Stanach Zjednoczonych. Korzyści finansowe są wykorzystywane do finansowania nielegalnych operacji CIA. Karzai i Thaci są wieloletnimi przyjaciółmi Bernarda Kouchnera, który niewątpliwie ignoruje ich działalność przestępczą pomimo wszystkich międzynarodowych raportów, które im poświęcono.

Aby dokończyć swój rząd, Nicolas Sarkozy mianował Christine Lagarde ministrem gospodarki i finansów. Cała jej kariera odbyła się w Stanach Zjednoczonych, gdzie kierowała prestiżową kancelarią prawniczą Baker and McKenzie. W Centrum Studiów

Międzynarodowych i Strategicznych Dicka Cheney'a wraz ze Zbigniewem Brzezińskim, była jedyną z osób przewodzących grupie roboczej, która nadzorowała prywatyzacje w Polsce. Zorganizowała również intensywny lobbing na rzecz Lockheed Martin przeciwko francuskiemu producentowi samolotów Dassault.

Kolejny letni wypad. Nicolas, Cecilia, ich wspólna przyjaciółka oraz ich dzieci, wyjechali na wakacje do Stanów Zjednoczonych do Wolfeboro, niedaleko posiadłości prezydenta Busha. Rachunek zapłacił tym razem Robert F. Agostinelli, amerykańsko-włoski bankier inwestycyjny, syjonista i pełnokrwisty neokonserwatysta, który pisze w Commentary, czasopiśmie należącym do American Jewish Committee.

Sukces Nicolasa wpłynął na jego przyrodniego brata, Pierre'a Oliviera. Pod amerykańskim nazwiskiem Oliver został mianowany przez Franka Carlucciego (będącego dawniej nr 2 w CIA po zwerbowaniu go przez Franka Wisnera seniora), na dyrektora nowego funduszu inwestycyjnego grupy Carlyle (wspólna firma inwestycyjna rodziny Bush'ów i Ben Laden'ów). Stając się piątym co do wielkości dealerem biznesowym na świecie, obsługuje on główne aktywa państwowych funduszy Kuwejtu i Singapuru.

W sondażach popularność Prezydenta spada. Jeden z jego doradców ds. komunikacji Jacques Seguela (również konsultant ds. komunikacji politycznej w NED, która odpowiada za różnorodne operacje CIA w Europie Zachodniej i Ameryce Łacińskiej), proponuje odwrócenie uwagi opinii publicznej nowymi „historiami o ludziach”. Ogłoszenie rozwodu z Cecilią zostało upublicznione przez gazetę Libération, będącą własnością jego przyjaciela Edouarda de Rothschilda, w celu zatuszowania haseł demonstrantów w dniu strajku generalnego. Co więcej, doradca ds. komunikacji zorganizował spotkanie prezydenta z byłą top modelką Carlą Bruni. Kilka dni później jej związek z prezydentem wyszedł na jaw, a media ponownie zatuszowały krytykę polityki prezydenta Sarkozy'ego. Kilka tygodni później doszło do trzeciego małżeństwa prezydenta. Tym

razem na drużbów wybrał Mathilde Agostinelle (żonę Roberta) i Nicolasa Bazire'a, byłego dyrektora gabinetu Edouarda Balladura, który został zastępcą kierownika u Rothschildów.

Kiedy wreszcie Francuzi użyją oczu, aby zobaczyć, co mają zrobić?

Autorstwo: Thierry Meyssan

Tłumaczenie: MrEnigmatis

Źródło oryginalne: Voltairenet.org

Źródło polskie: MrEnigmatis.wordpress.com

Informacje dodatkowe

Informacje zawarte w tym artykule zostały przedstawione przez Thierry Meyssan podczas ostatniej sesji plenarnej Eurasian Media Forum (Kazachstan, 25 kwietnia 2008) poświęconej „przepychowi w polityce i polityce przepychu”. Duże zainteresowanie jakie wzbudziło jego wystąpienie, skłoniło autora do napisania tego artykułu do publikacji w Profile, obecnie głównym rosyjskim magazynie informacyjnym. Kilka nieautoryzowanych wersji i tłumaczeń tego artykułu krążyło w Internecie, podczas gdy strona internetowa Voltaire Network była niedostępna. Potraktuj ten artykuł jako jedyny autentyczny.